

Кирстен Джон

**Аз, котаракът Шеви и
най-младият дядо на света**

Илюстрации Кай Шютлер

Издателство „Фют“

*Кирстен Джон съчинява истории от десетгодишна.
Известно време пише само между другото: след часовете
в училище, докато следва в университета, а по-късно –
успоредно с работата си като редактор в списание.
След това обаче напълно се отдава на писането на книги за деца,
юноши и възрастни. Днес тя живее заедно със семейството
и кучето си в град Хановер в Германия и от бюрото ѝ
се разкрива прекрасна гледка към града.*

Глава първа

Отсега да кажа – дядо Арнолд нямаше вина, че внезапно се превърна в устат сополанко. Е, добре де, по-точно – вината не беше изцяло и единствено негова. Беше виновен само наполовина.

Другата половина от вината си беше моя. Уви!

Всъщност дядо, който живее в дом за възрастни, чисто и просто се опитваше да вдигне на крака стария си котарак. Обаче нещо се обърка. И то сериозно! И дядо Арнолд се превърна... ами... в хлапака Арни. Стана кисел, единайсетгодишен бивш дядо, който недоволстваше, че трябва да носи бутонки,

Ich, Kater Schewi und der jüngste Opa der Welt

© 2015 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

Author: Kirsten John

With illustrations by Kai Schüttler

www.arena-verlag.de

Through Anthea Agency

Аз, котаракът Шеви и най-младият дядо на света

© Издателство „Фюм“, 2018

Текст Кирстен Джон

Илюстрации Кай Шютлер

Превод Мила Георгиева Петрова

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-356-7

не се сецаше да ми плесне ръката, като му кажа „Дай пет!“, а освен това и идея си нямаше как се пуска конзолата за игри.

Светът се е побъркал, все повтаряше дядо ми, когато си беше нормален дядо.

Светът се бил побъркал!? Намерило се кой да го каже! Допреди малко той си беше стар и сбръчкан като мумия, а после – бум! – отведнъж стана на моите години! И на моя ръст! За съжаление обаче, без моя жизнен и интелектуален опит. Ама че работа...

СЕГА вече светът наистина се побърка!

Всичко започна в едно обикновено майско утро. Станах от сън, прозях се и затърпих крака към банята. В къщата цареше непривично спокойствие. И тогава се сетих – ами да, неделя е! Ето защо сестра ми Пиа не удряше истерично по вратата на банята и не ме заплашваше с мъчителна смърт, ако не ѝ отворя веднага, ама ВЕДНАГА! В алеята пред къщи баща ми не блъскаше по клаксона на колата и не се пенявеше само защото съм бил прелетял на косъм от него с чисто новия си суперфеноменален, суперолекомен велосипед (цвят: лимонОВОЖЪЛТО с черно; суперстрахотен, естествено). И майка

ми не крещеше ту по мен, ту по Пиа и не ни даваше зор да бързаме.

Аз, между другото, се казвам Паул. Когато избирали имена за децата си и костенурката, родителите ми дали воля на слабостта си към буквата „П“. Резултатът е Пиа, Паул и Путагор. Представям си как са седели на масата в трапезарията и с наслада са вкували имената ни върху езиците си – Пиа Пастернак, Паул Пастернак... И ако непременно държите да добавим: Путагор Пастернак.

Не вярвам костенурката да страда заради името си, за разлика от двамата ни с Пиа. Цял живот се борим да не ни наричат Пене или Пипа (нея), или Папа (мен). Или пък Пишун – което вече изобщо няма нищо общо с името ми, обаче за сметка на това е любимо на някои от съучениците ми. Но да оставим това настрана.

И така, казвам се Паул Пастернак. На единайсет години съм, имам двамата родители, една сестра тийнейджърка и – поне в неделите – един дядо в старчески дом.

Какво общо има дядо ми с неделите ли? Ха, добър въпрос. КАКВО ЛИ НЕ!

Доскоро за мен нямаше никакво значение дали е неделя, или друг ден от седмицата и

гали дядо живее в старчески дом, или на Луната. Бях свободен! В далечните, безгрижни дни на младостта убивах времето си, без да мисля за роднини, грижи или задължения. Е, вярно, вечер трябваше да търся Питагор, който има навика да изчезва на дълги разходки. Но тъй като градината ни има ограда, това не бе кой знае колко тежка задача. Докато един ден (Виждате ли злокобните облаци на хоризонта? А?), съвсем БЕЗ ДА ИСКАМ, ама наистина без изобщо да искам, намерих дневника на сестра ми в стаята ѝ и прочетох на най-добрия си приятел Никълас един откъс, който не беше много подходящ за малки деца. Тогава сякаш адът се разтвори (поне ако съдя по воя, който се разнесе), връхлетя ме истинска фурия (по-добре да не виждате Пиа, когато се ядоса) и ме застигна съдбовната присъда на родителите ми – всяка неделя, осем седмици поред да ходя на свиждане при дядо.

Тук може би трябва да кажа, че обикновено дядо се мярка пред очите ни само по празници – на Коледа, на Великден и на рождения си ден. И то не защото ние искаме така. Точно обратното. Той предпочита да е „самостоятелен“, както сам се изразява. С това иска да каже, че не оглавяваме класация-

та на хората, на които е фен. Той всъщност е фен единствено и само на себе си. Е, и на онзи прояден от молци бял котарак, който с часове се излежава на фотьойла, без да се мръдне, и за когото винаги съм подготвил, че е препариран.

Спрях крана на чешмата и направих гримаса в огледалото. Доста напомнях на Дарт Вейдър. А и настроението ми беше повече от мрачно. Затова със замах отворих вратата на банята и креснах в коридора, колкото ми глас гържи: „Добро утро!“. Реших, че щом като трябва да ходя при дядо, останалите от семейството можеха поне морално да ме подкрепят. Освен това имах нужда от компания за закуска.

Само не мислете, че дядо преливаше от радост, заедно седмица след седмица му се изтърсвах на главата. През повечето време той даже се оплакваше, че идвам твърде рано. Много ясно, че ще ходя рано! Нали бързах да се прибера, за да мога колкото се може по-скоро да поритам футбол с Никълас. Затова гледах да отметна по-бързо свиждането. Досега вече четири пъти се озовавах пред все още заключената входна врата на старческия дом и трябваше да моля домаки-

на да ми отвори. Но въпреки нечовешкия час (е, няма как да е човешки, като съм станал с кокошките), нито веднъж не сварих гядо по пижама. Докато стигна до стаята му, той успяваше да се облече. Така беше дори и най-първия път. Тогава той дори вече се беше захванал за работа.

Поне той наричаше „работа“ бъркането на разтвори и прахчета с имена, от които езикът ти се връзва на възел.

В най-добрите си години гядо ми е бил изобретател. Да, да, ясно ми е какво ще си кажете сега, обаче гядо ми наистина е изобретявал разни неща! Например гъвка, която не залепва по подметките на обувките. За съжаление обаче, на вкус била ужасна и никой не искал да я гъвче, затова не станала пазарен хит.

Добре, ще ви дам друг пример.

Гядо е измислил онези страхотни часовници за варене на яйца, които се захващат за черупката. Пускаш ги във водата заедно с яйцето и те ти показват още колко време му трябва, за да се сварят. Страхотно изобретение! Само че ако искаш да изядеш яйцето, когато е готово, няма как да свалиш часовника. На всичкото отгоре той започва да издава пронизителен звук само като го

доближиш. Ама пък каква подвродна борба пада – страшно шоу, честна гума!

Най-продаваното изобретение на гядо обаче са тонизиращите капки за хамстери, които уж им гарантират по-дълъг живот, ако им ги даваш с храната. Дядовият хамстер Херман доживя до десетгодишна възраст. Или поне така твърдеше гядо. Всеки път на Коледа, Великден и на рождения си ден той гордо ни показваше животинката си, която бе в изненадващо добра форма. Макар че на мен ми се струваше, че оранжевото петно на козината на Херман непрекъснато си сменя мястото – ту вдясно над окото, ту вляво или пък на гърба му. Сигурно това е страничен ефект от капките.

Във всички случаи капките „Гризовитал“ се продаваха като топъл хляб и именно заради това гядо можеше да си позволи да живее в най-скъпия и луксозен старчески дом в околността. И по-точно, в Резиденция за възрастни хора „Спокойствие“. Макар че не мисля, че някой наистина би могъл да намери спокойствие тук. Според мен тази боядисана в мръснорозово къща с прозрачните си, безшумно отварящи се врати и тъмни коридори, в които човек като едното нищо може да се изгуби, беше по-скоро обезпокоителна. Сякаш

попадам в свърталище на прастара разбойническа банда, чийто главатар е дядо ми.

Като за рано сутрин в неделя бая хора се мотаеха по улиците. Повечето от тях или стърчаха до някое куче и се прозяваха, докато то си вършеше работата, или се влачеха като сомнамбули след четириногите си домашни любимци. Коли почти не се мяркаха, затова пък птичките нееха като луди. Зачудих се какво ли биха казали тези цвъркалници, ако посред нощ се промъкна в гнездата им и започна да редя песен след песен. Зарекох се някой път да пробвам.

Тъкмо избирах наум подходяща песен („Тръгнал кос“? Или може би „Закука кукувичка“?), когато Джил ме издебна в засада.

Джил е от моя клас и е влюбена в мен. Аз обаче изобщо не си падам по нея, което прави цялата тази история ужасно изнервяща.

Както си вървах по алеята, Джил изведнъж изскочи иззад едно дърво право пред мен. Аз обаче очаквах нещо подобно. Ако Джил си мисли, че ще ме стресне, ще има да взема! Не и след скорошното ѝ изпълнение с маската на зомби, когато ме погна, като се олюляваше с протегнати напред ръце и ужасяващи стенания. Джил действително е го-

това на всичко, ама наистина на всичко, за да накара сърцето ми да забие учестено, щом я видя. Обаче аз не обръщам внимание на опитите ѝ. Точно както не обърнах внимание и на самата нея, когато тръгна до мен и се опита да ме заговори.

– Здравей, Паул – започна тя. – При дядо си ли отиваш?

Само изръмжах неопределено.

– Може ли да гойда с теб?

Този път ръмженето ми прозвуча значително по-прокуждащо.

– Страхотно! – ухили се Джил.

– Не! – заявих на глас, защото тя явно не отбираше от ръмжене. – Не може да гойдеш.

– Аха, ясно – промърмори тя, не особено изненадана. – И след това ще ходиш да играеш футбол, нали? – Джил посочи към сака на рамото ми.

– Очевидно да.

– Страхотно! – пак каза тя. – Може пък да гойда да поритам с вас.

Нищо не отговорих. Даже и не изръмжах. Ако трябва да съм честен, не знаех какво да кажа. С Никълас и няколко приятели ритаме близо до училище, на едно игрище, което е обществена собственост, така че няма как да забраня на Джил да играе там. Нито пък

да рита с нас, защото нея страшно я бива във футбола. Ако не я вземем в нашия отбор, я взимат противниците и след това най-често ни виждат сметката.

– Времето явно ще се загържи хубаво, макар че в прогнозата за днес казаха, че се очаква буря – изведнъж каза Джил.

Тя спря и се загледа в безоблачното небе.

Рязката смяна на темата така ме смая, че и аз се заковах намясто. Втрепенчих се в Джил, която беше вдигнала поглед към небето. Дългата ѝ руса коса се стелеше по гърба ѝ, а очите ѝ дори не трепваха.

– Разбира се, на растенията ще им гойде добре малко гъжд, макар че аз не понасям бурите – догаде тя с все така зареян към небето поглед.

Не откъсвах очи от нея и не нашега се замислих дали сега бръмбарите в главата ѝ не се търкалят към тила ѝ. Джил изправи глава и ме изгледа с големите си сини очи. На бузите ѝ се появиха две трапчинки.

– Старая се да подгържам разговора, в името на *добрия тон* – обясни тя.

– Аха – измучах, не особено остроумно.

– Май не ти се говори за времето?

Категорично поклатих глава.

– Тогава до по-късно – каза тя и се изпари.

Джил обича граматичните появявания и изчезвания. За миг останах втрепенчен в живия плет, в който тя се шмугна, и се зачудих...

– Ох, да му се не види! – гочух откъм гьсталака.

Разбира се! Тъкмо се питах дали тези храсати нямат тръни. Е, явно имаха.

Вече в госта по-добро настроение, продължих към дяго.

Поне за едно Джил имаше право. Времето не само се загържа хубаво, ами беше и приятно слънчево, така че дори в този ранен час вече бе топло. Нито Джил, нито дяго можеха да съсият деня ми.

Домакинът ме посрещна с уморено лице и както винаги, подмина с мълчание моето „Добро утро!“. Все беше в лошо настроение и се обличаше ужасно – винаги носеше възтесни, плътни изопнати по тумбака му тениски.

– Прекрасен ден, нали? Макар че по-късно щяло да има буря – казаха аз в името на *добрия тон*.

Домакинът така и не благоволи да ми отговори. Според мен той или не можеше да говори, или не знаеше езика ни. Вместо това

само се прозя широко, почеса се по корема с мощните си космати лапи и безмълвно затъртри крака нанякъде.

Така да бъде! Засвируках си с уста и минах през фойето с изкуствените растения и аквариума. След това продължих по коридора, покрит с линолеум, който приятно скърцаше под маратонките ми. Наясно, след това два пъти наляво и нагоре по стълбите до третия етаж. Не ползвам асансьора, от както веднъж открих в него едно чене. Не цяло – само ред горни зъби – но и това ми стигаше.

На етажа на дядо ме посрещна познатата миризма на шоколад и мръсни чорапи. На дъската до асансьора пишеше: „Днес е събота“, което, разбира се, не беше вярно, но още никой не го беше поправил. Такива дъски има на всеки етаж, защото повечето възрастни хора тук не знаят дали е понеделник, вторник или... шестък.

Дожаля ми за обитателите на дома, хванах маркера, задрасках „събота“ и написах отгоре: „Изобщо не е вярно!“ Доволен от себе си, със скърцаща походка стигнах до стая треста и седем и почуках на вратата.

Отговор не последва.

Ново двайсет!

Почуках още веднъж.

Пак нищо.

Притеснено се зачудих дали наистина беше неделя. Но да, майка ми, която все пак стана да ми приготви закуска, спомена нещо такова. Вярно е, че тя беше толкова сънена, че едва ѝ се разбираше какво приказва, но все пак май промърмори нещо в смисъл, че „и в неделя дори не може да се наспи човек“...

Задумках по вратата и този път получих отговор. Някакво пискливо гласче първо викна „Добре де, добре!“, а след това се прокашля и годаде, вече по-плътно:

– Влез!

Някой вече беше дошъл на свиждане при дядо!? Кой? Ама че нахалство! Днес все пак беше МОЯТ ден за посещение! Дядо не можеше току-така да кани разни хора, когато му скимне.

Гневно натиснах дръжката на вратата. Не просто влязох в стаята – направо влетях. И в следващия миг се изправих лице в лице с някакво момче, приблизително с моя ръст, на моята възраст, даже със същите зелени очи като моите... Това вече беше върхът на нахалството!

Не съм пръв смелчага, обаче като се ядо-сам, ми пада пердето. Демонстративно за-

хвърлих сака си в ъгъла и заплашително тръгнах към момчето.

– Кой си ти? – изръмжах насреща му. – И къде е МОЯТ дядо?

Натъртих на „моят“, така че онзи хич да не си въобразява разни неща. А че дядо ми го няма, видях от пръв поглед. Стаята му може и да беше претърпана с какви ли не джунджурии, но все пак беше само една и в нея очевидно не се мяркаха никакви дядовци.

Е, добре, имаше и баня. И тъй като момчето не отговори, хвърлих бърз поглед към вратата ѝ и рязко я отворих. (Както вече казах, като се ядосам, ставам страшно смел!) И тук нямаше дядовци. И слава богу! Отново затворих вратата.

– Е? – обърнах се към нежелания гостенин.

След първоначалното „Влез!“ момчето и дума не беше обелило. Стоеше насред стаята с кръстосани ръце и ме гледаше също толкова гневно, колкото и аз него. Изглеждаше госта странно. Носеше халат, който му беше твърде голям и се влачеше по пода като пелерина и – да не повярва човек! – изключително специалните домашни чехли на дядо ми.

Лесно ги познах. На тях пишеше „Наи яки-

ят“ и „дядо на света“. „Наи якият“ – на левия чехъл, и „дядо на света“ – на десния. Пипа му ги беше подарила. И макар че бяха ужасяващо грозни, а в „наи якият“ имаше точно две правописни грешки, това беше единственият подарък от нас, който дядо още пазеше.

– Това са пантофите на дядо! – обвинително посочих към краката на момчето.

– Брех, че си бил наблюдателен! – отвърна то.

– Аз... какво? – умът ми не го побираше.

– Изсипваш ми се тук рано заранта, важничииш и ми задаваш куп въпроси. А при това аз съм този, който има да те пита разни работи. И така: пипа ли ми експерименталната установка миналата неделя?

– Кое...?

– Правех лабораторен експеримент. Ето там, на перваза на прозореца – момчето посочи към една умопомрачителна неразбория от стъкленици, колби и епруветки на перваза.

Отчасти успях да се съвзема.

– Това не е первазът на *твоя* прозорец. А още по-малко е *твоят* експеримент. Всичко това е на дядо ми и той ще те направи на кайма, ако само с пръст му пипнеш нещата.

– Определено! – момчето присви очи. – Та ти пипал ли си ги?

Миналата неделя, миналата неделя... Наложих се да се поразровя из паметта си. При последното ми идване дядо изчезна нанякъде, уж че трябвало да отиде до тоалетната. Вместо това обаче отпрашил към занималнята и преспокойно седнал да играе шах с приятеля си Ернст, докато аз киснех в стаята му и едва не пукнах от скука. И тогава, когато вече започвах да се чудя къде ли се баби дядо, открих нещо... мда, май беше „експерименталната установка“.

Стоеше на перваза, леко скрита от завесата, и изобщо даже не изглеждаше като някаква си „установка“. По-скоро приличаше на голям триизмерен пъзел с всякакви колби и епруветки. Никъде нищо не блъбукаше, нямаше кипящи течности, нямаше пушек или изобщо каквито и да било пламъци. В своя защита съм длъжен да кажа – в нито един момент и по никакъв начин не смесих каквито и да било течности. Те сами се смесиха. Аз просто скучаех и пренаредих колбите и стъклениците на дядо. Поразмених им местата, мушнах някакви неща едно в друго. Беше забавно. Дълго размествах и пъхах разни чудесии напред-назад, докато ми омръзна...

Погледнах право в очите момчето с хала-

та, което сега стоеше в стаята на дядо ми.

– Не – поклатих глава. – Не съм докосвал нищо! И насън не бих помислил да припаря до експеримента на дядо.

Коемо не отговаряше съвсем на истината, но пък със сигурност не бях оставил нещата в този безпорядък, който виждах сега.

Дядо правеше проучвания за нов тонизиращ еликсир с по-силно действие от канките за хамстери. Този път искаше да го дава на котарака си.

– Лъжец! – кресна момчето и заразмахва показалец пред носа ми.

Никак не обичам да ме наричат лъжец. А още по-малко обичам някой да ме сочи с пръст, камо ли да го размахва пред носа ми! Затова блъснах нахалника! Съвсем-съвсем лекичко, но ефектът беше поразителен – момчето се строполи на пода като отсечено дърво и остана да лежи по гръб, без да шавне.

Това не го очаквах. Имам предвид, изобщо не мога да кажа, че съм Супермен. Не че съм слабак, но подобно нещо никога не ми се беше случвало. Внимателно се приближих до момчето, което продължаваше да лежи с отворени очи, и се надвесих над него.

– Ти... удари ли се? – попитах.

Момчето гледаше с празен поглед.

– С мен е свършено! – простена то.
– Е, чак пък толкова... – отвърнах поласкан.
Момчето продължи да хленчи:

– Собственият ми внук най-безмилостно съсипа експеримента ми и сега съм пленник в тялото на дете, без никакви изгледи отново да си върна старото Аз.

Като каза това, момчето се сепна. На лицето му бавно се появи усмивка. Която обаче изглеждаше направо злокобно.

– В тялото на дете! – ухили се то.

Така бързо се изправи, че чак отстъпих назад.

– Дете! – той се втрени в мен. – Паул, мили мой Червеновласко, аз отново съм млад! – и се захили като пощурял.

Паул... какво? Малцина бяха хората, които ми казваха Червеновласко заради рижата ми коса. Тази гума звучи толкова старомодно и глупаво, че днес изобщо не се използва. Червенокоско, Морков, Рижак, вожда Огнен перчем, но Червеновласко? Ококорих се. През главата ми запрепускаха какви ли не мисли. Не можеше да бъде! Просто не можеше, и все пак...

– Дядо?! – пророних аз.

Глава втора

– Дядо! – бях потресен. Даже нещо повече: бях в потрес. Добре, знам, че вече го казах, но мога ли да степенувам „в потрес“? Е, именно!

Дядо ми се беше преобразил. Той отново беше дете! Вече близо десет минути се опитвах да смея това, а той подскочаше на леглото и вдигаше страшна гюрултия. Пружините скърцаха пронизително, а рамката